

den Andens Skjæbne kjende vi. Han skulde forflyttes, men foretrak at erholde sin Afsked med Pension ifølge § 22, 3die Passus. Men, spørge vi, hvad har han modtaget siden den Dag af Regjeringen, saa er Svaret: 50 Rd. om Aaret; det Samme, som vi i vore uformuende Communer ofte give et Almisfelim. Dette er håndet denne Mand, fordi han var Folket og sine Vælgere tro. Dog Aaret 1854 skulde bringe os endnu bittere Erfaringer. Dette Aar bragte os Forordningen af 26de Juli, som vi her ved saa mangen en Leilighed maa mindes med Uvillie, det bragte os Forsøg fra Ministeriets Side til at tue Folkets frie Uttringer i Pressen, det bragte os Bestræbelser fra Ministeriets Side for at frænke Associationsretten, og ligesom Krønen paa alle de Uretfærdigheder, som dette Aar bragte os, bragte det ogsaa Afsættelsen af 3de Mand, der stode lige høit ved Aandens og Hjertets Adel, Afsættelsen af 3de Mand, der sandelig ikke, naar vi tage det fra den Side, havde forskyldt det af det daværende Ministerium; thi om den ene af disse Mand kan det siges, hvad ogsaa en Rigsdagsmand foran mig (Scherning) har udtalt, at han vidste at gyde Dlie i de oprørte Bænde, og derved bringe dem til Ro; han vidste at stifte og mægle Forslig, han udvæde en mæglende Indflydelse paa Forsamlingen, og hvad der er sagt om ham, kan ogsaa anvendes paa alle disse 3 Mand, de vidste at gyde Dlie i de oprørte Bænde. Naar vi nu her ere forsamlede i Aar, see, da have vi en ganske anden Erfaring for os, end dengang den grundlovgivende Rigsforsamling forhandlede i Oktobr. 1848. I 2 Aar har et ansvarligt Ministerium afskediget ligesaa mange Embedsmænd uden Lov og Dom, som den uindskrænkede Konge har afskediget i 2 Aarhundreder (Hør! hør!), og naar Fristed siger, at han efter 50 Aars Forløb levende mindes, hvad Indtryk det gjorde paa ham, dengang han erfarede, at en enkelt Embedsmand var bleven afskediget, saa ville ogsaa vi, dersom Nogen af os skal vidne om 50 Aar, visse vel kunne vidne om det Indtryk, som det gjorde paa os, da vi erfarede, at 3 Embedsmænd, der stode høit haade i Folkets Erkjendelse og ved deres egne Fortjenester,

bleve afskedigede uden Lov og Dom fra deres Embeder. Da nu dette er saaledes, saa er der visse Grund til at henvende Opmærksomheden paa de Bestemmelser i Grundloven, der ligefrem tilstikke en stor Deel af Embedsstanden Uaffættelighed. Der er nemlig i Grundloven stillet i Udfigt, at Forandring i den Bestemmelse, at Kongen besætter Embeder, kan skee ved Lov, og altsaa ville Mand, der beskæde saadanne Embeder, der ikke besættes af Regjeringen, være uaffættelige, paa samme Maade, som den talrige Klasse af Skolelærere allerede er det. Men der er endvidere stillet os i Udfigt, at der foruden den i § 78 fastsatte skal gives Undtagelser for visse Classer af Embedsmænd, og der er sagt, at disse Undtagelser skulle ordnes ved Lov. Det er altsaa en Løsteparagraph, det er ikke Noget, der kan skee, men det er Noget, der skal skee; det skal altsaa bestemmes ved Lov, hvad det er for Classer af Embedsmænd, der blive det, som Dommerne alt ere, uaffættelige. I Sandhed, det falder hverken mig eller nogen dansk Embedsmand ind at føre Ordet for Skjodesløshed eller Forsømmelse, vi ønske, at det høie Ministerium ved alle mulige Midler sikrer sig sine undergivne Embedsmænds tro Tjeneste; giv os strenge disciplinaire Love i en Embedspragmatik, indfør, om det behager Ministeriet, en Jury. Vi ville ogsaa med Glæde see, at Ministeriet prøver de Mand nøie, som det besidder til Embeder heri Landet; vi skulle ikke føre Ordet for, at Nogen, der har ført Baaben mod sit Fædreland, skal ansættes ved vor Høisfole som Lærer i Retten, vi fordre heller ikke, at Nogen, der har talt saarende og krænkende Ord i en oprørs Forsamling mod vor ophøjede Konge, skal bestikkes til Chef for noget Contoir. Nei tværtimod, vi bede det høie Ministerium om at have nøie Indseende med hvem det besidder til Embedsmænd, og jeg er forvisset om, at det nuværende høitærede Ministerium ikke fremtidig vil udnævne Embedsmænd, navnlig høiere, naar de savne Folkets Tillid; vi have den Tillid til det nuværende høie Ministerium, at det i ingen Henseende vil krænke Folkets Ret; vi have den Tillid til det, at det ikke vil give de Embedsmænd, der sidde her i denne Forsamling, nogen Forfrist eller